

Σε τούτα εδώ τα μάρμαρα
κακιά σκουριά δεν πιάνει
μηδέ αλυσίδα στου Ρωμιού
και στ' αγεριού το πόδι

Εδώ το φως ...

———— Πάννης Ρίτσος

Οι στίχοι του ποιητή, πιο επίκαιροι σήμερα από ποτέ, ξυπνούν μέσα μας μνήμες και συναισθήματα που η καθημερινότητα φροντίζει να κρατά καλά κρυμμένα. Τα τελευταία χρόνια οι καταγιστικές εξελίξεις στο χώρο της πολιτικής και της οικονομίας επέτρεψαν στη μιζέρια να εισχωρήσει σε κάθε πτυχή της ζωής μας και να παραμορφώσει την εικόνα του κόσμου γύρω μας.

Βυθιστήκαμε μέσα σε μια δίνη σκανδάλων και φυσικών καταστροφών, βιώσαμε σκηνές ακραίου βανδαλισμού, ώσπου μάθαμε να περπατάμε σκυφτοί με τα μάτια χαμηλωμένα, για να βλέπουμε όσο το δυνατόν λιγότερα από αυτά που πονούσαν την ψυχή μας και πρόσβαλαν ανεπανόρθωτα την αισθητική μας.

Στιγμές όπως αυτές που όλοι μας ζήσαμε στη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 και στα εγκαίνια του Μουσείου της Ακρόπολης τον Ιούνιο του 2009 τοποθετούν, έστω για λίγο, τα πράγματα στη σωστή τους διάσταση. Σηκώνουμε ξανά το κεφάλι ψηλά και βαδίζουμε υπερήφανοι μπροστά σε όλους τους δυνατούς αυτού του κόσμου που προσπαθούν με περισσή επιμέλεια να κόψουν τους δεσμούς μας με το ένδοξο παρελθόν μας.

Το Μουσείο της Ακρόπολης δεν είναι μόνον

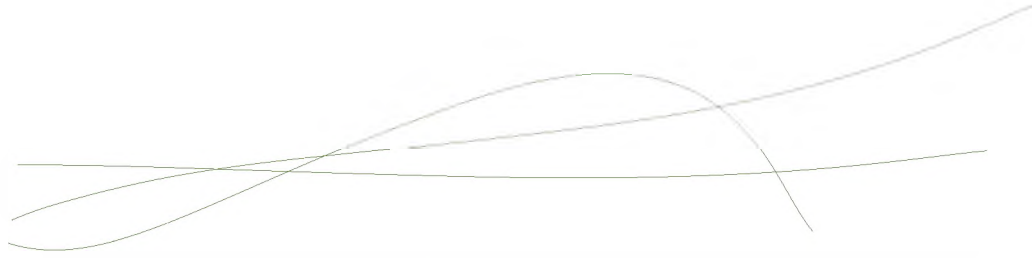

ένα αξιοθαύμαστο αρχιτεκτονικό επίτευγμα της σύγχρονης Ελλάδας, που αποδεικνύει για άλλη μια φορά ότι, όταν οι Ρωμιοί θέλουν, μπορούν να μεγαλουργήσουν, είναι πολλά περισσότερα. Είναι το αρχαίο ελληνικό φως που ξαναμπάνει στη ζωή μας και σπάζει τα δεσμά της καθημερινότητας, είναι η εθνική συνείδηση που «δεν αλυσοδένεται», αλλά εναντιώνεται σε κάθε ξένη επιβουλή, είναι η περηφάνια που πλημμυρίζει την ψυχή μας στην αίσθηση ότι είμαστε οι αδιαμφισβήτητοι κληρονόμοι και φυσικοί συνεχιστές ενός πολιτισμού μοναδικού κι αζεπέραστου μέσα στους αιώνες.

Άραγε γιατί να χρειάζονται μεγάλες αθλητικές διοργανώσεις ή εγκαίνια σημαντικών κτιρίων για να κρατιέται ζωντανή η εθνική μας ταυτότητα; Μήπως ρίξαμε μόνοι μας τον πήχη πολύ χαμηλά;

Οι Ευρωπαίοι, οι Αμερικανοί, οι πολίτες όλου του κόσμου βλέπουν σε εμάς αυτό που εμείς τους επιτρέπουμε να δουν. Δυστυχώς, η εικόνα που παρουσιάζει η χώρα μας τα τελευταία χρόνια βυθισμένη σε σκάνδαλα διαφόρων αποχρώσεων και μαύρες τρύπες, δε θυμίζει σε τίποτε τη γενέτειρα των δημοκρατικών θεσμών, το λίκνο του πολιτισμού.

Εύλογα θα αναρωτηθεί κάποιος: «Καλά εδώ είναι

Ελλάδα... Όλες οι υπόλοιπες χώρες του κόσμου τι είναι; Η γη της Επαγγελίας;». Όχι, βέβαια. Η βασική μας όμως διαφορά με όλους αυτούς τους κυρίως κατ' επίφασιν προηγμένους είναι ότι οι δικοί μας πρόγονοι ήταν, που δημιούργησαν πρώτοι πολιτισμό αξεπέραστο μέχρι τις μέρες μας, και όχι οι δικοί τους. Ήταν οι δικοί μας πρόγονοι, που όρισαν το μέτρο και καθόρισαν τις ανθρώπινες αξίες, κι αυτό το γεγονός είναι που κάνει τα ατοπήματά μας να μεγεθύνονται και να τραβούν σα μαγνήτης την αποδοκιμασία και την αρνητικότητα. Είναι που εμείς οι ίδιοι συμπεριφερόμαστε σα να μην θεωρούμε τους εαυτούς μας αντάξιους αυτής της ανεκτίμητης κληρονομιάς. Το βράδυ της 20ης Ιουνίου 2009 ενώσαμε τα χέρια, παραμερίζοντας μικροπολιτικές αντιλήψεις και ίδια οφέλη και η φωνή μας ακούστηκε δυνατότερη από ποτέ, μέχρι την άκρη της γης. Δεν διεκδικήσαμε μόνον την επιστροφή των θησαυρών που με κυνικότητα και ασέβεια λεηλατήθηκαν από τους εκάστοτε επιδρομείς, αλλά απαιτήσαμε, με σαφήνεια, καθαρότητα και κυρίως αξιοπρέπεια, το σεβασμό της μιας και μόνης αλήθειας: «Κανένας δεν έχει το δικαίωμα να ιδιοποιείται την πολιτιστική και πολιτισμική μας ταυτότητα! Κανένα κράτος δεν έχει το δικαίωμα να πλαστογραφήει την ιστορία μας προβάλλοντας το επιχείρημα ότι εμείς οι ίδιοι δεν είμαστε σε θέση να τη διαφυλάξουμε και να την αναδείξουμε!»

Πώς θα ήταν τα διασημότερα μουσεία, εάν τα εκθέματά τους επιστρέφονταν στις χώρες που τα δημιούργησαν; Οι ισχυροί του κόσμου μας με απροκάλυπτη αναίδεια επιχειρούν όχι μόνον τη νομιμοποίηση της αρπαγής των μαρμάρων

του Παρθενώνα αλλά και των οποιωνδήποτε ιστορικών μας κειμηλίων προεξοφλώντας ταυτόχρονα όχι τη συναίνεση αλλά την αδιαμαρτύρητη υποταγή μας. Εκμεταλλευόμενοι τις εκάστοτε πολιτικές ή κοινωνικές περιστάσεις τσιμπολογούν αρχαιολογικά ευρήματα για να ντύσουν τη δική τους πολιτιστική γύμνια, προσδοκώντας ότι κάποια στιγμή η δική μας λήθη θα τους εξασφαλίσει την απόλυτη και άνευ όρων κυριότητα.

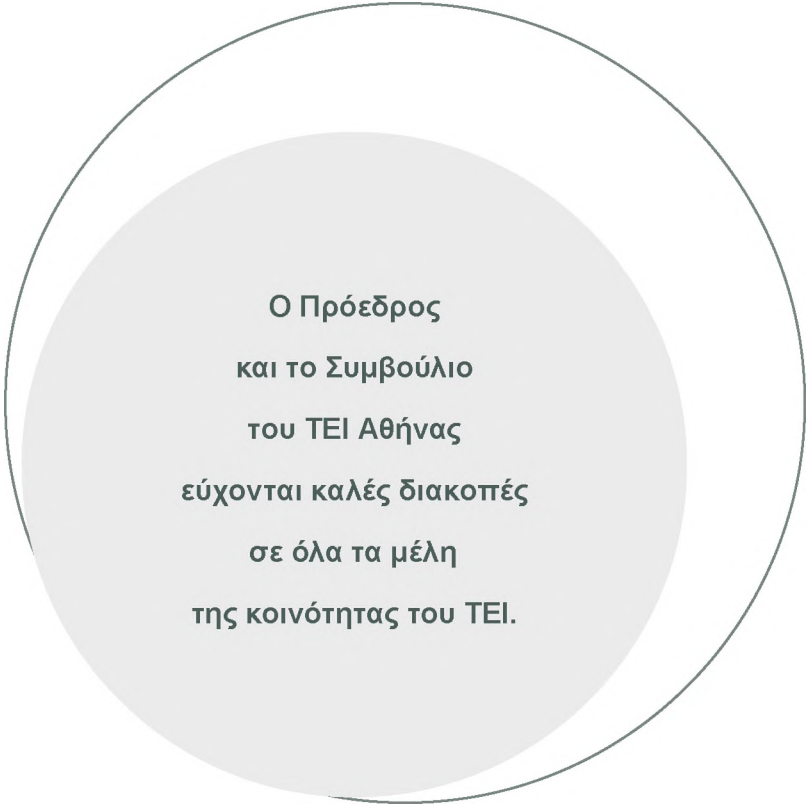
Δυστυχώς, οι επικρατούσες συνθήκες όχι μόνον δεν ευνοούν την άμεση επιστροφή των «κλοπιμαίων» στη γενέτειρά τους, αλλά επιπλέον μας υποχρεώνουν να καταφύγουμε σε κάθε είδους νομικά τεχνάσματα, προκειμένου να επιτύχουμε αυτό που είναι ουσιαστικά αυτονόητο.

Σε κάθε περίπτωση, θα πρέπει όλοι μας, όσο οι δυνατότητές μας το επιτρέπουν, να εξακολουθήσουμε να ασκούμε συνεχείς πιέσεις σε ιδιώτες και φορείς, ώστε να δημιουργήσουμε έναν ισχυρό σύμμαχο και μοχλό πίεσης μέσα στις ίδιες τις χώρες που αντιδρούν στο αίτημά μας.

Το διαδίκτυο προσφέρει απεριόριστες δυνατότητες στους χρήστες. Θα μπορούσε λοιπόν να αποτελέσει ένα ιδιαίτερα αποτελεσματικό εργαλείο για την προώθηση αυτού του στόχου.

Άλλωστε η ιστορία μας έχει αποδείξει και στους πλέον δύσπιστους μελετητές της ότι για εμάς τους Έλληνες τίποτε δεν είναι αδύνατο, αρκεί να είμαστε ενωμένοι και αφοσιωμένοι στον κοινό στόχο.

Δημήτριος Νίνος
Πρόεδρος του ΤΕΙ Αθήνας

Ο Πρόεδρος
και το Συμβούλιο
του ΤΕΙ Αθήνας
εύχονται καλές διακοπές
σε όλα τα μέλη
της κοινότητας του ΤΕΙ.

